

se thàt hirothe?... worum nitt... ich bi ganz verliebt
in se... ha ha ha... ich müess lache, wenn ich dra
denk, wie-n-er, das heisst, wie sie uns gnu hat vorig!

Fritz.

Hi hi hi!... un ich, wo g'màriàgelt ha mit ere
gestert z'Nacht, ohne-n-ass ich ebbes g'merkt ha!...

Herr Rothfuchs.

Ah... ihr hàn g'màriàgelt... das isch emol e Person,
Fritz!... décidément, das müess mi Fraü gà!

Fritz.

Scht!... do isch se.

XI. Uftritt.

D'Gliche, Adolph.

Adolph (kunnt mit eme Kuffer in dr Hand un e Lade unter'm Arm).

Do bin i jetz... ich ha mich frisiere lo.

Herr Rothfuchs (galant).

Eh, was Sie fir e Last Dings do hat... git Se mir
die Sache z'àmme (er nimmt alles un legt's uf e Stühl).

Fritz (hilft).

Se-n-ich noch stark derzüe! (er nimmt e Fraüekappe,
wo züer Lade-n-üse lüegt un zeigt se-n-im Herr Rothfuchs)
das isch doch ebbe klar!

Adolph (verwundert).

Die Fraü, wo dunte wohnt, hat mir das alles mitgà...
's isch fir d'Jumpfer Emma.

Herr Rothfuchs (klopft 'm uf d'Achsle).

Sie Nitnutzige!

Fritz (klopft em uf d'Achsle).

Kleine Schelmene!

Adolph.

Was?... was?...

Herr Rothfuchs.

Will Se-n-is denn noch lang züem Beste ha!...

Fritz.

Hat Se mich denn no nitt lang genüe quält?...

Adolph.

Ich?... was soll das heisse?...

Herr Rothfuchs (fir sich).

Se g'fällt mr allewil mehr!

Adolph (fir sich).

Was hàn se... was hàn se?...

Herr Rothfuchs (lacht).

Mr sin doch làcherlig gsi vorig, nitt wahr?...

Fritz (lacht).

Sie hat g'wiss ab uns g'lacht innerlig, hi hi hi..

Adolph (fir sich).

's ka keine wieschtere-n-Affe gà!

Herr Rothfuchs (lacht).

Ha ha ha!

Fritz (lacht).

Hi hi hi!

Adolph (lacht).

Ha ha ha... die amüsiere mich, die Zwe!...

Herr Rothfuchs.

Mr wäre noch allewil im Irrthum ohne dr Brief
vo-n-Ihrem Vater...